

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt — kr.
Fél évre	2 frt — kr.
Negyed évre	1 frt — kr.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendőek.

Megjelenik

minden Kedden

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél 30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mérsékelt díjak egyezség szerint.

Nyugdíj vagy segélegyesület.

Ide—oda egy negyed éve annak, hogy megpenditetettük egy országos erdészeti és vadászati altiszti segély és nyugdíj egyesület megalakításának a szükségességét s fölállítottuk azokat az irányelveket, melyeknek szem előtt tartásával az megalakítandó lenne, kidolgozva egyúttal az alapszabályok tervezetét is. Ez idő óta számtalan főszoállás érkezett hozzánk az ország minden vidékéről s ezek közt egy sem akadt, mely az egyesület megalakítása ellen állást foglalt volna, hanem legföllebb csak némi csekély, alig számba vehető módosítást tartalmazott s ezeket a főszoállásokat a lehetőségig s lapunk szűk keretén belül közöltük is, módot akarván ez által nyújtani minden érdeklődőnek arra, hogy magának mozgalmunkról s a jövő teendőiről tiszta képet alkothasson. A magunk részéről — egy — egy szerény megjegyzéstől eltekintve — alig szóltunk hozzá ezekhez a főszoállásokhoz, hanem rábíztuk ezt a munkát tisztelt olvasóinkra, kik ebben a tekintetben várakozásunknak teljes mértékben meg is feleltek, mert alig merült föl csak egyetlen kérdés, melyhez többen hozzá nem szóltak volna.

Mai számunk levelezési rovatában egy közleményre fog akadni a szives olvasó, mely a líptó — ujjvári m. kir. főerdőhivatal altiszti személyzetének az egyesület ügyében megtartott értekezletéről és az azzal szemben való állás foglaláról ad hirt.

Az a tény maga, hogy a nevezett főerdő-

hivatal altiszti személyzetének tekintélyes része méltányolva az egyesülés és tömörülés előnyeit, elismeri az egyesület megalakításának szükségességét, részünkről csak teljes elismerést és méltánylást érdemel s dicsérő szavainkat kivéve bővebben nem foglalkoztunk volna a kérdéses értekezlettel, kényszerít azonban erre némely ott hozott határozat, melyeknek kivált egyike ha nagyobb mérvű elterjedést nyerne, alkalmas lenne eddig nagy fáradsággal megalakított építményünket halomra dönteni. Az utóbbi alatt értjük a tisztelt értekezletnek ama határozatba ment elhatározását hogy a megalakítandó egyesületünk cziméből a „nyugdíj“ jelző hagyassék ki s maradjon az egyszerűen „segély“ egyesület.

Mielőtt agy egyesületünk megalakítását célzó mozgalmat megindítottuk, alapos és beható tanulmány tárgyává tettük az erdészeti és vadászati személyzet kül- és beléletének minden mozzanatát, nem akarván ilyen fontos és életkérdést képező ügybe csak úgy „hű bele Balázs“ módra menni s szigorúan mérlegeltünk minden egyes gondolatot, mielőtt azt betűkbe öltöztettük volna.

Az erdészeti és vadászati altiszti személyzet száma hazánkban hozzávetőleges és mérsékelt számítással mintegy húsz-huszonöt ezerre tehető s ezeknek alig 10 százaléka van abban a szerencsés helyzetben, hogy szolgálatképtelensége idejére megélhetése biztosítva legyen, nem is szólva arról, hogy elhalálozásuk esetén hátrahagyott özvegyeik és árváik egyenesen a nyomornak vannak oda vetve martalékul, de nem csak ennek a nagy tömegnek ilyen sivár

a jövője, hanem azok is, kiknek nyugdíjuk biztosítva van, elég szomorú állapotnak néznek eléje, ha tisztán csak erre támaszkodhatnak, mert hiszen tudva lévő dolog az, hogy a nyugdíj mérve mindig az utoljára huzott fizetés szerint lesz megállapítva, már pedig azt senki sem tagadhatja, hogy a magasabb fizetésű fokozatokat azok csekély száma miatt csak kevesen érhetik el.

Ilyen viszonyok mellett nem csak szükséges, de szent-kötelességünket is képezi minden erőnkől oda hatni, hogy egy olyan egyesület alakíttassék, mely míg egyrészt a nyugdíj nélkül szűkölködőknek ezt biztosítja, addig másrészt a nyugdíjjal ellátottaknak a megélhetésre alig elegendő nyugdíjukat szaporítja. Nagy súlyt fektetünk itt kivált a hátrahagyott özvegyekre és árvákra, mint a kiknek sorsa a legtöbb esetben valóban szánalomra méltó.

Ha tehát mi most bele mennénk a lipcsei igen tisztelt kartársak javaslatába, nyilvánvaló, hogy építményünk alól az alapot vennék ki s kárba veszne minden eddigi fáradozásunk.

Azt mondja atisztelt értekezlet, hogy legyen csak „segély” egyesület. A segély egyesület olyan valami szövetség, mely tagjainak itt — ott elvétele s ha ezt a szükség indokolta teszi, némi segélyt nyújt, nem hivatott azon-

ban arra, hogy bárkit is állandóan istápoljon és ellásson, sőt ha ezt czégére alatt tenné, első kötelessége lenne a kormánynak azt, mint olyat, mely czélján túl lött, egyenesen betiltani. Itt még fölmerül a kérdés, hogy vajjon a józan gondolkodásáról ismeretes erdészeti és vadászati altisztai személyzet összességében akadna-e olyan oktalan, ki egész életén át támogatná filléreivel a tisztán segélyegyesületet, mert az emberkönyörület szive néha — néha megindul ugyan a más baján, de hát a szegény ember könyörületességének forrása utóvégre is nem lehet olyan kiapadhatlan, mint a sárepti özvegy asszonynak a próféta által megáldott korsója, melyből tudvalevőleg az olaj soha sem fogyott ki.

A közlemény tisztelt írója az értekezletnek eme határozatát nem okolja meg, hanem azt mondja, hogy utalnak a tanítói nyugdíj egyesület intézményére

Nem vagyunk abban a szerencsés helyzetben, hogy azt az esetet ösmerjük, daczára annak, hogy a napi eseményeket mindenkor s évek hosszú során át nagy figyelemmel kísérjük és egész életünk a tanulásnak és munkálkodásnak van szentelve s így nagy hálára kötelezne az, ki minket azzal az esettel megismertetne, annyit azonban sikerült megtudnunk, hogy tanítói nyugdíj egyesület tulajdonképpen nincs, hanem a tanítók nyugdíja országos

TÁRCZA.

Kvártély csinálás.

— Hiába prézsmítálsz itt nekem, ha itéletnapig beszélsz is, jól tudod, hogy az mind hiába való; ha én egyszer azt mondtam: megyek, akkor megyek még akkor is, ha mindjárt azt, tudom, hogy a világ kifordul sarkaiból. A gyűlés napja közeledik s nekem nem egy, de száz emberről kell gondoskodnom, ez pedig elég dolgot adna még nálamnál okosabb embernek is. Pakkolj te csak szaporán!

Ezzel a nem éppen barátságosan néző feleségemnek hátat fordítva, oda fordultam a hívogatólag rám kacsintgató sligoviczás flaskóhoz és mintegy boszuság üzől egy busás kortyot hemperitettem le a torkomon. Főlséges egy ital, minapába vettem egy csempésztől

(vendégeimnek azt szoktam hazudni, hogy egy régi hátralékosom küldte kamat fejében.) —

Az előkészületek hamarosan meg voltak téve s fölkaptam az előálló fiakkerre, mely vigan röpitett a legközelebbi vasúti állomásra, Alvinczre. Van ugyan magunknak is vasutunk, de ezt csak az olyan ember használhatja, a kinek elég ideje van ácsorogni és várakozni.

Az állomás egészen néptelen volt, mert hiába, az emberek soká szeretnek aludni, már pedig a ki az én vonatammal akar menni, annak az első kakas szóra már talpon kell lennie. Én mint mindenben igen pontos ember természetesen elsőnek érkeztem be s megváltva másodosztályu jegyemet, nagy léptekkel méregettem végig a perront s tág tüdővel szívtam magamba az üde tavaszi levegőt, lesve egyuttal a vonat érkezését. Ez nem is váratott magára sokáig s már éppen bekanyarodott az állomásra, midőn nagy lihegve-lohogva érkezik csak amugy gyalog szerrel egy fiatal leány és sietségtől kipirult orcákkal a pénztár ablakához lépve, jegyet kér Budapestre.

törvénynyel van szabályozva s ez minden egyes tanítóra nézve egyenlően kötelező, az alaphoz pedig nem csak a tanítók maguk kötelesek fizetésüknek bizonyos százalékával hozzájárulni, hanem kötelezve vannak erre szolgálatadóik is. Bár mi is elérhetnők valaha azt, hogy az ország venné kezébe azoknak a kartársainknak nyugdíjazási ügyét, kik még most ebben a tekintetben csak mostoha gyermekei; mi — megvallva az igazat — szívesen beleegyeznénk, hogy ez a teher vállainkról levétesse.

Az értekezleten részt vevők valamennyien nyugdíjképes férfiak s így határozatuk érthető, mert hiszen nekik nem is annyira nyugdíjra, mint inkább segélyre vagy a nyugdíjuk toldalékára van szükségük, de semmivel sem okolható meg az a nyilatkozatuk, hogy csak abban az esetben hajlandók megalakítandó egyesületünkhöz csatlakozni, ha az ő javaslatuk, illetve módosításuk el lesz fogadva. Lehet különben, hogy még többen is lesznek, kik ezt a határozatot pártolni fogják, mi azonban a magunk részéről nem csak hogy annak nem vagyunk barátai, hanem azt mint a megalakítandó egyesületünk ellen intézett merényletet a magunk részéről a leghatározottabban visszautasítjuk. Különben mint minden egyéb, ugyeban a kérdésben is az országos gyűlés lesz hivatalosan határozni.

(folytatása következik).

LEVELEZÉS.

Liptó-Oszoda 1899 április 14

A megalakítandó országos erdészeti altiszti egyesületünket illetőleg a liptó-ujvári m. kir. erdőhivatal erdészeti altisztjei folyó hó 9-én Liptó-Ujvárt értekezletre jöttek össze, mely alkalommal sajnálattal kellett tapasztalaink, hogy négy erdőgondnokság altisztjei nem jelentek meg, sem pedig magukat nem képviselték, nyíltan mutatván ezzel a közönyt és érdeklődés hiányát a tömörülés és önsegély iránt.

Az értekezletnek magának a lefolyását röviden a következőkben közlöm:

Az értekezleten a leendő egyesület „nyugdíj” jelzője fölött vita támadt s végül egyértelműleg határozatba ment, hogy a leendő egyesületünkhöz mi csak oly módon járulunk hozzá, ha annál a címéből a „nyugdíj” szó teljesen mellőzve s címe csak „Országos erdészeti altiszti segély egyesület” lesz. Arra a kérdésre, hogy mi indított minket a „nyugdíj” szó törlésének kívánására, feleletül utalunk a tanítói nyugdíj egyesület esetére.

Határozatbam ent az is, hogy egyesületünk feltétlenül csatlakozzék valamely már fennálló egyesülethez, és pedig akár az országos erdészetihez, akár pedig a gazdaságihoz, természetesen saját elnökével az élén. Az elnöki tisztségre lehetőleg valamely befolyásos, magas rangú személyiség kérendő fel. Egyesületünknek egy másikhoz való csatlakozását azért véljük czélszerűnek, mert ez által az adminisztratív költségek legalább felénnyire fognak lepadni, illetve megtakaríthatók lesznek, idővel azonban, ha az egyesület vagyona meg-

Hm! a leány fiatal is, szép is, oda utazik, a hová én, stb. mi több, ő is második osztályra vált kártyát; kedvező körülmények mind, melyeket ügyesen föl kell használni.

— Budapest felé tessék beszállni! — szólt egy hang s az egész utazó közönség, már mint a leány és én sietve mentünk a vonathoz. Csak nem száll be női szakaszba? mert akkor egész napra le kell mondanom a füstölésről.

Nem; minden hosszas keresgélés nélkül az első nyitott kocsi felé tartott s én természetesen nyomban utánna. No hiszen, jól is találtunk választani! minden egyes fülke tömve, csak az egyikben még éppen két személynek való hely, válogatni meg már nem lehet, mert a csak egy perczre megálló vonat már dübörögve halad tovább.

Nyolcz utitársunk volt s arany (vagy aranyozott) óralánczaik meg horgas, kampós orraik rögtön elárulták bennük a vigéczeket.

Harsány „jó reggelt” kívánságomra még a szunyó-

kálók is fölütötték fejeiket s morogtak valamit, a mi lehetett „adjon Isten,” de lehetett „vigyen el az ördög” is.

— Hová utaznak az urak? — kértem kedélyesen.

— Budapestre, — volt az egyhangú válasz.

No, szépen vagyunk; én itt egy kedves kis kalandra gondolok s a helyett hallgathatom itt ezeknek a kseftőlőknek unalmas diskurszusait az egész uton.

— Ó, te ostoba vörös tenger, nem tudtak hullámaid pár órával előbb összezsapódni, mielőtt még Mózes átvezette volna táborát? Te vagy a tengerek legostobábbja! — dörmögtem magamban boszusan.

No ez így nem lesz jól, ezen segíteni kell; alig vártam viszont kérdésüket, hogy hát én merre igyekszem.

— Hát uraságod? — kérdik nagy örömmre kórusban.

— Én is Budapestre; itt a szerencsétlen húgomat viszem föl a Hőgyes-féle Pasteur intézetbe; tegnap marta meg egy dühödt kutya.

A leánykának egyik kezefeje csakugyan be volt kötve.

Terecseny 1899 április 16.

szaporodik, mi sem fog utjában állani annak, hogy egészen önállóan ne működhessek kitűzött céljainak elérésére.

Szóba került ezután a tisztelt szerkesztő úr által e napokban kibocsátott „Nyilatkozat”, melyet az értekezlet általános felháborodással ítelt el. Annak mostani alakban való kibocsátását csakis az egyesület megalakítása utánra kellett volna hagyni, mert miért kötelezzem én magamat arra, a mi még nincs és kérdés, hogy lesz-e, és ha igen, milyen alapon? Nyilatkozatot lehetett vagy kellett volna ugyan kibocsátani, de csak statisztikai szempontból, míg azonban az egyesület fenn nem áll, nem.

Az ideai pünkösdi ünnepeken ebben az ügyben Budapesten megtartandó gyűlésen erdőhivatalunk altisztjei nem fogják magukat képviseltetni, hanem igenis képviselni fogja őket az elől jelzett helyen és időben megtartott értekezleten felvett jegyzőkönyv, mely kellő időben lesz lapunk tisztelt szerkesztőjének megküldve.

Nem zárhatom be soraimat a nélkül, hogy az értekezlet megtartása körül tett fáradozásáért és költségek viseléseért Fukász István tisztelt kartársunknak ezen az uton igaz és forró köszönetemet ne nyilvánítsam.

Végül azzal a tiszteletteljes kéréssel fordulok a tisztelt szerkesztő úrhoz, hogy a felhozottakat ne vegye zokon, hanem tulajdonítsa azokat az ismert példabe-szédnek, hogy: „több szem többet lát”, mert itt én is csak a több szem által látottakra kívántam becses figyelmét felhívni.

Jelen soraimat kérem lapunk legközelebbi számában közölni, hogy a bennük kifejezettekre nézve a többi kartárs urak is nyilatkozthassanak.

Paulinyi Gyula
m. kir. erdőszeti altiszt.

Rendkívül sok teendőim miatt eddig csak feszült figyelemmel kísértem szaktársaim mozgalmát, melyet a létesítendő egyesületünk érdekében kifejtettek, a nélkül, hogy a dologhoz magam is hozzá szóltam volna. Most azonban az idő előre haladottsága folytán és mivel hogy a gyűlésen való megjelenésem még nem egészen biztos, indítatva érzem magamt az alapszabályok egyes pontjaira vonatkozólag észrevételeimet megtenni a következőkben:

1. Nagyon sok szó fér ehez a ponthoz: „Ha valaki önhibáján kívül szolgálatát veszti s díját fizetni nem bírná, további egy évig tagnak tekintendő.” Hiszen tudvalévő, hogy soha sem a szolgálatadót vagy föllebbvalót, hanem mindig a szolgálatot vesztőt hibáztatják. Szerintem ezt így kellene módosítani: „Ha valamely tag szolgálatát veszti s tagsági díjait fizetni nem bírná, további két évig tagnak tekintendő,” mert számtalanszor megesik, hogy egy éven át sem lehet álláshoz jutni; sőt tovább megyek: ha két év alatt sem kapna az erdőszetnél alkalmazást s kénytelen lenne megélhetését más módon keresni, legyen ekkor is tagnak tekintve, ha egyébként tagsági kötelezettségeinek eleget tesz.

2. Legyen kimondva az alapszabályokban, hogy ha valamely tag 25—30 évig az egyesületnek megszokott durvasággal riadt rám, hogy mért nem jelentettem be előre, hogy közveszélyes beteget kísérek, mire én nem engedve utitársnőmet szóhoz jutni kiintettem őt magammal s ott halk szóval és csengő bizonyítékokkal (nehány koronával) lecsillapítottam haragját s biztosítottam magamnak jóindulatát.

3. Az egyesület megalakítását követő két év eltelte után már csak 40 éves korig legyenek tagok fölvehe-

Mint ha fölbolygatott hanyabolyban ültek volna, az én zsidaim gyszerre fészkelődni kezdtek, majd elérte őket a vágy a vidék szépségeit megbámulni s mintha csak összebeszéltek volna, egyenkint kiszálingóztak a kocsli folyosójára. Álmos szemeikből pillanat alatt eltűnt az álom s csaptak előttem nem értett nyelven olyan diskurzust odakünn, mint akár a Bábel tornya alatt ha lettek volna. Mi meg maradtunk bent szépen ketteskén s én vigan dúdoltam magamban:

„Páros élet a legszebb a világon”
mit a szende leányzó megérteni látszott, mert halkan dúdolta vissza a nótát:

„Gyere be rózsám, gyere be,
Csak magam vagyok idebe!”

— No ezzel nem lesz nehéz boldogulni, — gondoltam magamban nagy vigsággal.

Elértünk a legközelebbi állomásra s az én zsidaim versenyt kiabálták ki a folyosó ablakán: Kalauz! Kalauz! azután erős tárgyalásokba bocsátkoztak vele, minek vége az lett, hogy a második osztályban nem

lévén több üres hely, mindnyájan áthurcolodtak a harmadikba.

Nemsokára belépett a kalauz s a fajtájabelieknel megszokott durvasággal riadt rám, hogy mért nem jelentettem be előre, hogy közveszélyes beteget kísérek, mire én nem engedve utitársnőmet szóhoz jutni kiintettem őt magammal s ott halk szóval és csengő bizonyítékokkal (nehány koronával) lecsillapítottam haragját s biztosítottam magamnak jóindulatát.

Midőn visszatértem, az én hölgyem hangos kacagással fogadott. Olyan volt a nevetése, mint a gerliczéé.

— Ugyan mondja meg, uram, hogy jutott eszibe engem vesztett kutyával meharaptatni?

— Bocsásson meg, nagysád, de azt hittem, mindkettőnkre kellemes lesz, ha ettől a foghagymás kompániától menekülünk; azután meg nagysád olyan bájos, hogy bajos lett volna ellentállnom a vágynak nagysáddal egyedül utazhatni.

— Uram, ön veszedelmes ember; ne csavarja el egy szegény ártatlan teremtésnek a fejét. Én bízom az ön lovagiasságában s azt hiszem, nem fog visszaélni helyzete előnyeivel.

tők, mert az idősebbeknek módjukban volt magukat két év alatt elhatározni.

A gyűlésen — ha csak lehetséges lesz — meg fogok jelenni s az itt előadottakat elő szóval is előterjesztendem, abban az esetben pedig, ha személyes megjelenésben gátolva lennék, ajánlom elősorolt észrevételeimet a tisztelt közgyűlés figyelmébe.

A többiekben helyeseknek találom az alapszabályokat, mert látom bennük jövőnk biztosításának alapkövét, miért is a megalakítandó egyesületnek tantorithatlan hiva fogok lenni s a belépésre szóló nyilatkozat beküldése mellett egyuttal az előleges költségek fedezéséhez is hozzájárulok egy koronával

Varga Antal
urad. erdőőr.

Árpádhalom 1899 április 16.

Biró Sándor tisztelt kartársunknak ama véleményét, hogy a most alkalmazásban álló erdészeti altisztek 80 százaléka már a negyven évet meghaladó korban van, nem tartom teljesen alaposnak, de ha ez az álitás állana is, még akkor sem találnám eléggé indokoltnak ama javaslatát, hogy ezek csak két hónapon belül legyenek a tagok sorába fölvehetők, hanem ez a határidő legalább egy évre teendő.

A tagsági díjat az én szerény véleményem szerint az első öt évben nem 10, hanem 15 forintban kellene megállapítani, mert jóllehet hogy összejevünk öt-hatszáz, mégis ha nagyobb tőkével vetjük meg az egyesület alapját, többre megyünk, valamint hogy az erősebb forrás is nagyobb medret csinál magának.

A korosabb kartársakat nem elriasztani, hanem inkább az alapvető nehéz munkához megnyerni legyen igyekezetünk s ne hiányozzék nálunk most, midőn az

idő már elközelget, a szoros összetartás, mely hivatva van a sikert biztosítani.

Magyar György
urad. vadász.

Sárerdő 1899 április 19.

Az erdészeti altiszti segély és nyugdíj egyesület alapszabály tervezetere megtenni ígért észrevételemet siettetti Biró Sándor tisztelt kartársam ama véleménye, hogy az egyesület öt évi főnnállása után nem lesz abban a helyzetben, hogy az arra utaltaknak évi 200 korona nyugdíjat biztosítson, mert ebben a tekintetben magamnak is aggodalmaim vannak s véleményéhez csatlakozom ugyan, de nem osztom a lapunk 28-ik számában megjelent ama nézetet, hogy a nyugdíj jogosultság öt évről tíz évre emeltessék, hanem ezzel ellenkezőleg az öt évnek főnn tartásával a következő nyugdíj fokozatokat hozom javaslatba:

5 évi rendes tagság eltelte után	140 korona
10	220
15	300
20	380
25	440
30	520
35	600

Ismerve pályánk viszontagságos voltát és egyesületünk emberbaráti célját, nem kételkedem benne, hogy mindenki igyekezni fog majdan tagjává lenni. Egyesületünknek nem lehet célja az, hogy 8—9 évi tagság után bárkinek is pár száz korona végkielégítéssel szurja ki a szemét s azután engedje koldulni, hanem igenis célja az, hogy tagjainak a szükség napjaiban legalább a legszükségesebbet, a mindennapi kenyeret biztosítsa, mert jobb minden napra egy veréb, mind egyszer s mindenkorra egy tüzök. Az, ki végkielégítéssel lett elbocsátva, egyuttal megszűnt az egyesület tagja

— A világért sem, nagysád, hiszen én vagyok az erényesség mintaképe; nem olvassa le ezt tisztos szakállomról?

— A szakálla ugyan azt mutatja, de a fölötté hamiskásan villogó szemei mást mondanak; én nagyon tapasztalt vagyok az ilyenekben

— Ez biz' elég baj — gondoltam magamban, de hát a sorsnak adományát utóvégre is úgy kell elfogadnunk, a hogy adja.

Utunk azután vidám csevegésben telt s gyorsabban, mint a hogy magam is kívántam volna s daczára annak, hogy a hódítás minden eszközeit fölhasználtam, egy tapodtal sem jutottam tovább, mint addig, hogy a fővárosban valamely szállodában szomszédos lakást veszünk ki és együtt járjuk be a város nevezetességeit. No ez az eredmény ugyan nem vált nagy becsületemre, de hát azt mondják, hogy lassan haladva biztosabban érünk célra.

Esteledett már, midőn vonatunk berobogott a budapesti induló ház nagy üveg tetős udvarára s miután

csekély pödgyászunkat egy hordárra bízam, karöltve haladtunk kifelé a nagy népáradatban. A kedves angyal olyan bizalmasan simult hozzám s támaszkodott erős karomra, hogy szívem hangosan földobogott.

Már éppen kocsi után akartam kiáltani, midőn egy komoly kinvzésű czvikkeres úr lépett hozzánk s kezét minden teketória nélkül szépen állára tette.

— Urrram?!!! — förmedtem rá a tolakodóra.

— Kisasszony — szólt ez rám sem hederítve — ön a törvény nevében foglyom.

Az én hölgyem fölsikoltott s még görcsösebben ragaszkodott karomba és kétségeesetten könyörgött:

— Mantsen meg, Uram! Igazoljon engem.

Kérdőleg fordultam az idegen férfiúhoz.

— A kisasszony szobalány volt X. bárónál s nagyobb lopás elkövetése után megszökött — magyarázta ez — s kérem önt, uram, hogy igazolja magát, mert különben kénytelen lennék önt bűntársnak tekinteni s szinte letartóztatni.

— Én Sebes-Szász, az Erdészeti Ujság szerkesztője vagyok — mutattam be magamat.

lenni s így később sem tarthat igényt nyugdíjra, miután erre nézve az alapszabályok nem intézkednek.

Több tisztelt kartársam azt hangoztatja, hogy olyan egyesületet alakítsunk, mely képes legyen a saját lábán megállni; ez nagyon szép dolog s magam is hive vagyok, ha kivihető lesz, de ha ezt egyelőre elérni nem bíránk, nagyon szívesen horzájárulnék ahoz, hogy míg az adminisztratív teendőket az elnökség és a választmány intéznék, addig a pénzkezelés elvállalására az országos erdészeti egyesület kéretnék föl. Így gyámság alatt sem lennénk s mégis ha ilyen tekintélyes egyesület — látva életrevalóságunkat — pártfogásába venne, ez nekünk nagy előnyünkre válnék s forrása lenne egyesületünk megizmosodásának.

Üdvözlöm a tavaszt s vele az első fecskét, mely a távol keletről, a háromszéki Gelenczéről köszöntött be. Jancsó Venczel tisztelt barátom levele hirdeti ott a természet ébredését s nagyon megörvendeztetett az, hogy a leányka nem halt meg, hanem csak aludott, mért régóta epedve vártam, hogy az ottani 37 barátom és kartársam mikor ad életjelt.

Kettős értékkel bír rám nézve az, hogy a háromszéki havasok ormain a hajnal piradását látom, kivált azért, mert magam is ebben a harminczhetes számban kezdtem meg tövises pályafutásomat. Ajánlatos volna a háromszéki erdőgondnokságok figyelmét mozgalmunkra irányítani, mert azok élén olyan lelkes vezetők állanak, kik csak örülni fognak, ha alantasiak sorsán könnyithetnek s jövőjük biztosítását előmozdithatják.

Most pedig hozzátok fordulok háromszéki kedves barátaim és tisztelt kartársaim és kérlek mindnyájatokat, hogy követve Jancsó Venczel t. barátom példáját csak-lakozzatok nemes irányu mozgalmunkhoz és sorrakozzatok kibontott zászlónk alá. Ölel mindnyájatokat.

Dudás Ferencz v. I. oszt. erdőőr.

— Azt a bolond is mondhatja — mondta hidegen a titkos rendőr — mivel tudja igazolni állítását?

Zavarodottan kapkodtam ide oda s kutattam zsebeimet, míg végre egy nagy papír akadt a kezembe. Találomra kivettem, hátha valamely előfizetők levele? Még annál is jobb volt.

— Ime uram az igazolásom, lapom régi hátralékosainak a kimutatása, vegye meg a követelést, sok száz forint ez uram, de önnek 10 forintért oda adom.

— Nem adok biz' én ezért egy batkát sem — szólt müértő vizsgálat után — de ön uram igazolva van, mert ennyi hátralék csakugyan csak az Erdészeti Ujságnál lehet. Ön uram szabad, Kisasszony mehetünk!

Szép utitársnőm bánatos arccal fordult felém:

— Ön azt mondta uram, hogy egy szállást fogadunk; olyan hamar szegi meg szavát?

— Bocsánat Kisasszony, én szavatartó ember vagyok s most is szívesen elkisérem valamely szállodába de nem — a gyűjtő fogházba.

Ezzel elváltunk örökre. Ő elindult a Mária-Nosztra felé vezető uton, én pedig nyakamba vettem a szállodákat oltós lakást keresni az országos gyűlésre fölrándulóknak.

SEBES-SZASZ.

Különfelek.

Figyelmeztetés. Lapunk szerkesztője az országos gyűlés előkészítése céljából a napokban Budapesten járt s ez alkalommal igyekezett a központi pályaudvar közvetlen közelében olyan szállodát keresni, melyben a jelentkezők valamennyien elszállásolható legyenek s ez minél kevesebbe kerüljön. Ilyent sikerült találni „József főherceg” szállodában, hol 24 órára személyenként — a világítást és kiszolgálást is beszámítva — 70 krt kérnek. Szükséges lenne már most, hogy a megjelenők határozottan jelentsék be, kívánják-e majd a szállást igénybe venni, hogy számunkról előre tájékozva legyünk

Nyugalomba! Beu Simon, a szászsebesi m. kir. erdőhivatalnál irodai szolgálatra beosztott I. oszt. m. kir. főerdőr 40 évi hűséges és odaadó szolgálat után saját kérelmére a folyó hó végével állandó nyugalomba lesz helyezve. Reméljük, hogy az alig 56 éves erőteljes férfiú hosszú évek során át fogja még élvezhetni hosszús munkálkodásának jól megérdemelt gyümölcsét s itteni kartársainak továbbra is hűséges czimborája marad.

A piros kendő. Szent-Mária község határában a Bodrog folyó átmetszésén dolgoznak a kubikosok. Férfiak, asszonyok hordják a földet és jó egyetértésben dolgoznak. A munkát a minap gyilkosság zavarta meg: egy kubikos agyonszurta a feleségét. A féltékenységre adta kezébe az öldöklő szerszámot, van-e oka a féltékenységre, nem tudja senki, de hirtelen föllobbanása nem engedett időt a gondolkodásra és gyilkossá tette egy piros fejkendő. Ugy történt a dolog, hogy Csizma János kubikos felesége piros kendővel kötötte be a fejét, hogy a szél meg ne bolygassa szépen megfésült haját és egy arra sétáló uri ember, a kinek feltűnt a csinos asszony, tréfálkozva azt mondta neki, hogy a piros kendő jól illik az arcához. Ez a bók gyanút keltett a férjben, a ki megtiltotta az asszonynak, hogy a piros fejkendőt még egyszer felkösse. De nem számolt az asszonyi hűséggel. Csizma Jánosné nem tudott többé megválni attól a kendőtől, mely olyan jól illik neki és a férjé, a mikor újra meglátta a piros kendőt, kirántotta csizmája szárából a kését és agyonszurta vele hites feleségét. A gyilkos férj, kit a csendőrség elfogott, töredelmesen bevallotta a bűnét, meg azt is hogy mindennek a piros kendő volt az oka.

A Kneipp Ujság 3-ik és 4-ik számában az idegesség, az asztma (nehézlégzés) a torokgyulladás és az aranyér mikénti gyógyításáról vannak írva a főbb cikkek. A „házi gyógyszerár” rovatban különféle jó házi szerek vannak ismertetve. Úgyes képekkel van bemutatva, hogy miként kell célszerűen alkalmazni a nyakpólyát, lábpólyát, ülőfürdőt, térdöntést, czomböntést, a gyomor és hasborogatást. A gyógyformának tízféle módja szintén képekkel van illusztrálva, a „levélszekrény” rovatban pedig a legkülönbébb betegségek mikénti gyógyítására nézve nyer az olvasó utmutatást. Egyszóval a Kneipp Ujság ezen újabb számai is annyira kitűnőek, hogy ezen hasznos lap járatását mindenkinek a legmelegebben ajánljuk. Megrendelhető a Kneipp Ujság

Budapesten, X. ker., Füzér-utca 19. sz. alatt, félévre 2 frtért, egész évre 4 frtért. Czélszerű 1899 január 1-től előfizetni, mert az első számok ismerete nélkül az olvasó a Kneipp gyógymódra nézve nem nyer teljes tájékozottságot.

Agyongázolt vasuti őr. Debreczenben halálos szerencsétlenség történt. Béresi Mihály vasuti őr, mikor vonat érkezését várta, kicsit megkevésvé, igyekezett, hogy a sorompót lezárja. A vonat már közel járt s Béresi sietett, miközben egyik lába a sín pár közé akadt s elesett; nem volt ideje felkelni, mert a vonat mellette volt. A mozdony elütötte s testét össze-vissza roncította. Az időközben megállított vonat kerekei alól darabokban szedték össze Béresi holttestét.

Az elkergetett asszony boszuja. Nagybecskerekben Bujdosó Péter malomtulajdonos vadházasságban élt egy Csányi Julia nevű asszonynyal, kit a napokban elkergetett, mivel ellopkodta és eladta a holmiját. Néhány nappal rá Leczki Lidia cseléd ajánlkozott a hetvenöt éves beteg öreghez házvezetőnőnek, hogy lakás fejében ápolni fogja. Az új házvezetőnő aztán mindjárt a második napon a gazdáját maró higanyoldattal megmérgezte. Bujdosót a mérge megölte. Leczki Lidia letartóztatott. Azt vallotta, hogy Csányi Julia bérelte fel a tett elkövetésére. Ez elűnt a vidékről. Most országjárta körözik.

Négy gyermek tűzhalála. Győrben borzalmas szerencsétlenség hírére táviratozzák. Végh Gusztáv gyári munkás felesége egy délből ebédet vitt urának a gyárba. Mielőtt elment hazulról, megrakta a kályhát szénrel, hogy gyermekei ne fázzanak, azután rájuk zárta a szoba ajtaját és elment. Délután tért vissza és már mikor az ajtót kinyitotta, feltűnt neki, hogy a szobában nagy csönd van. Benyitott és remélten látta, hogy a négy gyermekeit, a kik közül a legidősebb hat esztendő, mozdulatlanul fekszik a padlón. Odament és költögetni kezdte őket, de hiába, a négy gyermek meghalt. A kályhából kitóduló szén-gáz ölte meg őket.

A huszár halála. A kalvinista Rómában katonai parádéval temettek el egy huszárt. Csillag, mely tekintélyt ad és hatalmat, még nem ékesítette a zubbonya gallérját, közönséges közhuszár volt, a ki csak nem rég tanulgatta, mi fán terem a katonáskodás. Meghalt éppen akkor, a mikor azt tanulta, hogyan kell jól célozni, biztosan lőni. A koporsóján tömérek voltak a koszorú, még a tiszt urak is, a kik pedig nem érnek rá törődni egy-egy közhuszárral diszes koszorút rendeltek a szegény huszár ravatalára. Kozma Sándor a halott neve. A honvédhuszár-kaszárnyában gyakorlat közben érte a halál. Az egyik teremben karabélylyal végzett gyakorlatot a legénység, mert esős volt az idő és nem lehetett kivonulni. Kis Lajos szakaszvezető abriktolta a legényeket és vigyázott, hogy a tűz! jelszóra, mint a villámcsapás, olyan gyorsan süsse el a katonák fegyverét. Szép rendben ment minden. A szakaszvezető meg volt elégedve fiaival. Egyszerre csak, a mikor újra tüzet parancsolt, Szabó Lajos huszár karabélyából éles golyó röpült Kozma Sándor balszemébe és a szerencsétlen legény félóra haláltusa után meghalt. Az eset nagy ijedelmet okozott a kaszárnyában, a hol mindjárt vizsgálatot indítottak, hogy megtudják, miként került éles töltés a vaktöltések közé. Másnap temették a szerencsétlen véget ért katonát, a kinek halála nagy részvétet kelt a közönség körében is.

A barátságos asszony. Zágráb mellől egy horvát paraszt utazott a fővárosba, hogy egyet-mást vásároljon.

Kaposvárott egy fekete ruhás asszony szállt a kupéjába s csakhamar megbarátkozott vele. A paraszt elmondta neki, hogy még soha sem volt Budapesten s hogy nagyon fél a zsebtolvajoktól. Megmutatta négyszázötven forintnyi pénzét is, a mire a barátságos asszony ezt az ajánlatot tette:

— Tudja, mit? majd én bezárom a táskámba a pénzt. Szívesen látom a házámban, ott lakhatik, a míg elvégzi a dolgát.

A horvát atyafi megköszönte az ajánlatot s átadta pénzét az asszonynak. Budapestre érkezve, bérkocsira ültek s a Kerepesi-ut 8. számú háza elé hajtottak.

— Várjon meg a kocsiban, szól a fekete ruhás nő, egy kis dolgom van.

A paraszt várt, várt rokáig. Egy óra múlva aztán sejtette, hogy rászedték. A kocsis fölvilágosította, hogy a háznak a Dohány-utca-ra is van kapuja, az asszony tehát arra szökött. A pórus járt ember följelentést tett a főkapitányságon s mivel egy garasa sem maradt, kényszerítve küldik vissza hazájába.

Szerkesztői üzenetek.

Stift György urnak, Kapuvár. A lapot mindig rendszeresen föladjuk s így az ottani postán kell lenni a hibának. A két hiányzó számot még egyszer postára adtuk.

Teszárs Vilmos urnak, Pusztavázsony. Az április hó elejétől megjelent számokat elküldtük s azt hisszük, hogy eddig már kézhez vette; ha nem, kérjük egy levelező lapon megírni. Az egyesületre vonatkozó alapszabályokat tartalmazó számokat Budapestről való visszaérkezésünk után meg fogjuk küldeni.

Sztanis Gergely urnak, Zám. Fenti üzenet részben Önnek is szól.

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos
Podhradszky Emil.

Nincs többé lábfájás!

Óvjuk lábainkat
hidegtől, nedvességtől és meghűléstől.

Sem tyukszem, sem izzadós láb,
sem bőrkeményedés, sem lábdaganat,
sem labégés.

Rövid idei viselés után megkönnyebbül a járása annak, ki cipőjét dr. Högyes-féle, az egész világon szabadalmazott asbesttalpbélés sel látja el.

Kettősvastagságu 1 frt 20 kr. egyszerű 60 kr. homoktalp 40 kr.
gyermeknek fele.

Az asbesttalpbélés kitűnőségét legjobban bizonyítja, hogy a cs. és kir. közös hadseregnek és a m. kir. honvédségnek eddig 22.500 pár szállított.

Szétküldés csakis utánvétellel, vagy a pénz előleges beküldése mellett. Felvilágosítások, prospectusok és köszönetnyilvánítások ingyen.

Viszonteladókna megfelelő árendemény.

Általános asbestáru-gyár betéti társaság.
Budapest, VI., Szív-utca 18.

MEGJELENT
a
BLUM ÉS TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

legujobb árjegy éke.

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú czégtől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltóságu földmívelésügyi m. kir. Ministeriumnak 1894 évi augusztus hó 11-én kelt magas intézkedésével,

czégünk újlag megbízott
a nagytekintetű erdőtiszték és az erdészeti altiszték egyenruha szállításával.

Tisztelettel értesítjük, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruházati cikkek

hivatalos úton részletfizetésre megrendelhetők.

POLGÁRI RUHÁK

a legjobb francia és angol divat szerint készíttetnek.

Vidéki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

👉 Óvakodjék mindenki oly czégektől, melyek olcsóbb ajánlattal akarják régi vevőinket félrevezetni. 👈

Kiváló tisztelettel

BUDAPEST, IV.
Sütő utca 2, Szervitater sarkán.

BLUM és TÁRSA

elsőrangú egyenruha készítő intézete.
 Ő csász. és kir. Fensége József főherczeg udvari szállítói.
 Szerb kir. udvari szállítók. A földm. m. kir. miniszterium szállítói.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.